

Zaak C-919/19**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

16 december 2019

Verwijzende rechter:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slowakije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 oktober 2019

Verzoekende partij:

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

Verwerende partij:

X. Y.

Najvyšší súd (hoogste rechterlijke instantie)
[OMISSIS]

van de Slowaakse Republiek**BESLISSING**

De Najvyšší súd Slovenskej republiky (hoogste rechterlijke instantie van de Slowaakse Republiek; hierna: „NS”) [OMISSIS] [samenstelling van de kamer] heeft in de strafprocedure tegen **X. Y.** [OMISSIS], die is veroordeeld wegens het bijzonder ernstige strafbare feit van roofoverval als bedoeld in § 173, lid 1 en lid 2, onder b), van [de Trestný zákonník Českej republiky] [wetboek van strafrecht van de Tsjechische Republiek (hierna: „Tsjechisch wetboek van strafrecht”)], ter raadkamerzitting van 22 oktober 2019 te Bratislava

beslist:

Overeenkomstig § 318, lid 1, juncto § 244, lid 4, van de Trestný poriadok (Slowaaks wetboek van strafvordering; hierna: „T. p.”) wordt **de procedure** voor de erkenning en tenuitvoerlegging van het vonnis van de Krajský soud v Plzni (rechter in eerste aanleg Plzeň, Tsjechië; hierna: „rechter in eerste aanleg te

Plzeň”) van 18 juli 2017 [OMISSIS] [zaaknummer], en van het arrest van de Vrchní soud v Praze (rechter in tweede aanleg Praag, Tsjechië; hierna: „rechter in tweede aanleg te Praag”) van 20 september 2017 [OMISSIS] [zaaknummer], die gezamenlijk worden onderzocht – waarbij X. Y. wegens het bijzonder ernstige strafbare feit van roofoverval als bedoeld in § 137, lid 1 en lid 2, onder b), van het Tsjechische wetboek van strafrecht, is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van 8 jaar, die in een penitentiaire inrichting ten uitvoer moet worden gelegd – **geschorst, en wordt bij het Hof van Justitie van de Europese Unie een verzoek om een prejudiciële beslissing** ingediend over de uitlegging van artikel 4, lid 1, onder a), artikel 4, lid 2, en artikel 9, lid 1, onder b), van kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnisen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie (PB 2008, L 327, blz. 27), zoals gewijzigd bij kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009 (PB 2009, L 81, blz. 24; hierna: „kaderbesluit”).

Motivering

(1) Bij vonnis van 17 mei 2018 heeft de Krajský súd v Košiciach (rechter in eerste aanleg Košice, Slowakije; hierna: „rechter in eerste aanleg Košice”) op grond van § 15, lid 1, en § 17, lid 1, van de [zákon] č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii [**Or. 2**] a o zmene a doplnení [zákona] č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom do 31. decembra 2019 (wet nr. 549/2011 inzake de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen waarbij een tot vrijheidsbeneming strekkende strafrechtelijke sanctie is opgelegd in de Europese Unie en tot wijziging en aanvulling van wet nr. 221/2006 inzake de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen, in de versie die van kracht was tot en met 31 december 2019; hierna: „wet nr. 549/2011”), het vonnis van de Krajský soud v Plzni (rechter in eerste aanleg Plzeň, Tsjechië) van 18 juli 2017 [OMISSIS] [zaaknummer], in samenhang met het arrest van de Vrchní soud v Praze (rechter in tweede aanleg Praag, Tsjechië) van 20 oktober 2017 [OMISSIS] [zaaknummer], waarbij X. Y. wegens het bijzonder ernstige strafbare feit van roofoverval als bedoeld in § 173, lid 1 en lid 2, onder b), van het wetboek van strafrecht van de Tsjechische Republiek, is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van acht jaar, welke straf in een bewaakte penitentiaire inrichting ten uitvoer moet worden gelegd, erkend en uitvoerbaar verklaard. Daarbij heeft deze rechter de gevonniste persoon krachtens artikel 48, lid 4, van de Trestný zákon (Slowaaks wetboek van strafrecht) naar een penitentiaire inrichting met middelzwaar regime gestuurd om zijn straf uit te zitten.

(2) De gevonniste X. Y. heeft tegen dit vonnis tijdig hoger beroep ingesteld en heeft daarbij in wezen aangevoerd dat zijn hele familie (zijn echtgenote, zijn twee dochters, zijn schoonzoon en zijn kleinzoon) in Plzeň woont en werkt en dat zijn familieleden hem iedere maand in de penitentiaire inrichting komen bezoeken. Met zijn zoon en zijn halfbroer, die in Slowakije wonen, heeft hij geen contact,

omdat zij met hem in conflict zijn. Hij heeft tevens benadrukt dat zijn ouders niet meer in leven zijn en dat hij bijgevolg geen familiebanden of andere verwanten in Slowakije heeft. Hij betoogt tevens dat hij als gevolg van zijn overbrenging naar Slowakije het contact met zijn familie zou verliezen en dat zijn familieleden in Slowakije nergens naartoe kunnen, terwijl zij in Tsjechië huisvesting en werk hebben. Om deze redenen heeft de gevonniste X. Y. verzocht om de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf in Tsjechië en heeft hij een kopie van de huurovereenkomst van zijn woning in Plzeň bij het verzoekschrift in hoger beroep gevoegd.

(3) Bij uitspraak van 28 augustus 2018 [OMISSIS] [zaaknummer] heeft de NS de procedure voor de erkenning en tenuitvoerlegging [van de beslissing] geschorst krachtens § 318, lid 1, juncto § 244, lid 4, T. p. totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie een beslissing heeft gegeven over het eerdere verzoek om een prejudiciële beslissing dat is ingediend in de vanuit feitelijk oogpunt vergelijkbare zaak met dossiernummer 2 Urto 1/2018, dat bij het Hof in behandeling is onder nummer C-495/18.

(4) Omdat de Krajský soud v Ústí nad Labem (rechter in eerste aanleg Ústí nad Labem, Tsjechië) in de zaak die door de NS wordt behandeld onder dossiernummer 2 Urto 1/2018 is overgegaan tot intrekking van het krachtens artikel 4 van het kaderbesluit toegezonden certificaat en het Hof bijgevolg bij beschikking van 1 oktober 2019 heeft vastgesteld dat op het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-495/18 niet behoefde te worden beslist, heeft de NS bij uitspraak van 22 oktober 2019, dossiernummer 2 Urto 5/2018, krachtens § 318, lid 2, T. p. dienovereenkomstig beslist dat de behandeling van de zaak wordt geschorst. Niettemin is de verwijzende rechter tegelijkertijd tot de conclusie gekomen dat het Hof in de onderhavige zaak opnieuw om een prejudiciële beslissing moet worden verzocht om de hiernavolgende redenen. **[Or. 3]**

(5) Op 12 februari 2018 is bij de Krajský súd v Košiciach een door de Krajský soud v Plzni (rechter in eerste aanleg Plzeň) krachtens artikel 4 van het kaderbesluit toegezonden certificaat ingekomen, alsmede de hierboven [in punt (1)] genoemde beslissingen waarbij X. Y. krachtens § 173, lid 1 en lid 2, onder b), van het Tsjechische wetboek van strafrecht is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van acht jaar, die ten uitvoer moet worden gelegd in een penitentiaire inrichting. Volgens punt g) van dit certificaat zijn de beslissingen en het certificaat toegezonden aan de Slowaakse Republiek in haar hoedanigheid van tenuitvoerleggingsstaat, aangezien de uitvaardigende autoriteit tot de overtuiging was gekomen dat de tenuitvoerlegging van de opgelegde sanctie in de tenuitvoerleggende staat in overeenstemming was met de doelstelling de reclassering van de gevonniste persoon te bevorderen, aangezien de tenuitvoerleggingsstaat de staat is waarvan de gevonniste persoon onderdaan is en waarin hij woont. Uit het certificaat [deel d), punt 4, en deel l)] blijkt daarnaast dat de gevonniste persoon vijf maanden vóór het strafbare feit werd gepleegd samen met zijn echtgenote naar Tsjechië was gekomen en gedurende een korte periode bij X. te Plzeň heeft gewerkt, maar dat zijn arbeidsverhouding is beëindigd en dat

hij op het moment van het strafbare feit werkloos was. Aanvankelijk verbleef hij in Tsjechië in een arbeidershotel en daarna gedurende een korte periode met zijn gezin in een huurwoning. Volgens de Krajský soud v Plzni zal de reclassering van de gevonniste persoon in Slowakije gemakkelijker worden bereikt, aangezien hij een Slowaakse onderdaan is, hij zijn hele leven in Slowakije heeft doorgebracht en daar ook voor vast verblijf is ingeschreven. Volgens de Krajský soud v Plzni heeft hij in Tsjechië geen vaste woonplaats, aangezien hij vóór het plegen van het strafbare feit gedurende zeer korte tijd op het grondgebied van deze staat heeft gewoond en hij tijdens deze periode geen arbeidsgerelateerde, culturele of sociale banden heeft aangeknoopt en geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om zich in Tsjechië ten volle maatschappelijk te integreren en er voor zichzelf een levensbasis te ontwikkelen die als de gewone verblijfplaats van hem en zijn gezin kan worden beschouwd. Integendeel, hij heeft van zijn verblijf in Tsjechië gebruikgemaakt om al snel na zijn aankomst een geweldsdelict te plegen. Volgens de Krajský soud v Plzni heeft het feit dat Tsjechië de woonplaats is van een aantal kinderen van de gevonniste persoon, die evenwel ook Slowaakse onderdanen zijn en te allen tijde naar Slowakije kunnen terugkeren, evenmin tot gevolg dat Tsjechië nu zijn „gewone verblijfplaats” is en dat zijn overbrenging daardoor wordt verhinderd.

(6) De gevonniste X. Y. heeft in zijn stellingname betreffende zijn overbrenging aangegeven dat hij in Slowakije alleen een halfbroer heeft, met wie hij geen contact onderhoudt, en dat hij na zijn vrijlating in Tsjechië wil blijven, namelijk op het specifieke adres in Plzeň waar hij zijn tijdelijke verblijfplaats heeft en waar ook zijn kinderen en kleinkinderen wonen. In het andere geval zouden zij hem niet kunnen komen bezoeken en zou hij het contact met hen verliezen.

(7) Overeenkomstig de gegevens in het Slowaakse bevolkingsregister is de gevonniste X. Y. [OMISSIS] onderdaan van de Slowaakse Republiek, en is sinds 4 augustus 1998 [Or. 4] de gemeente Mníšek nad Hnilcom [OMISSIS], in het district Gelnica, als zijn vaste verblijfplaats geregistreerd. Uit het rapport van de Obvodné oddelenie Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi (afdeling van de politiediensten van het district Spišská Nová Ves, Slowakije) van 5 maart 2018 volgt dat verzoeker zich in het geheel niet in deze gemeente ophoudt, dat hij er met niemand contact heeft en dat hij zich al ongeveer vijf jaar met zijn familie in Frankrijk bevindt. Volgens het rapport van de burgemeester van Mníšek nad Hnilcom is [OMISSIS] [adres] in deze gemeente als de vaste verblijfplaats van de gevonniste X. Y. geregistreerd, maar woont op dit adres alleen zijn zoon [OMISSIS], die daar samenwoont met zijn grootmoeder X. Y. Deze laatste heeft aangegeven dat haar dochter X. (verzoekers echtgenote) met haar twee dochters waarschijnlijk in Tsjechië verblijft, maar dat zij geen contact met elkaar hebben. Thans zit de gevonniste X. Y. een vrijheidsstraf uit in een penitentiaire inrichting te Plzeň [OMISSIS] [adres van de penitentiaire inrichting], Tsjechië.

(8) Overeenkomstig § 4, lid 1, onder a), van wet nr. 549/2011 kan een beslissing in de Slowaakse Republiek worden erkend en ten uitvoer gelegd indien het feit waarvoor de beslissing is genomen ook in de rechtsorde van de Slowaakse

Republiek strafbaar is, onverminderd het bepaalde in de leden 2 en 3, en indien de gevonniste persoon Slowaaks onderdaan is en zijn gewone verblijfplaats in de Slowaakse Republiek heeft of in deze staat bewezen familiale, sociale of arbeidsgerelateerde banden heeft die kunnen bijdragen aan een betere reclassering gedurende de tenuitvoerlegging van de tot vrijheidsbeneming strekkendesanctie op het grondgebied van de Slowaakse Republiek.

(9) Daaruit volgt dat de Slowaakse regeling aan de erkenning en tenuitvoerlegging van een beslissing van de beslissingsstaat de voorwaarde stelt dat de gevonniste persoon onderdaan van de Slowaakse Republiek is en (a) zijn gewone verblijfplaats op het grondgebied van deze staat heeft, of (b) op dit grondgebied bewezen familiale, sociale of arbeidsgerelateerde banden heeft die kunnen bijdragen tot een betere reclassering gedurende de tenuitvoerlegging van de tot vrijheidsbeneming strekkende strafrechtelijke sanctie op het grondgebied van de Slowaakse Republiek.

(10) Volgens § 3, onder g), van wet nr. 549/2011 wordt in deze wet onder „gewone verblijfplaats” een vaste of tijdelijke verblijfplaats verstaan.

(11) Volgens § 2, lid 2, van de zákon č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky [v znení neskorších predpisov] (wet nr. 253/1998 inzake de verklaring van verblijfplaats van onderdanen van de Slowaakse Republiek en het bevolkingsregister, zoals gewijzigd; hierna: „wet inzake de verklaring van verblijfplaats”) wordt voor de registratie in het bevolkingsregister onder „verblijfplaats” een vaste of tijdelijke verblijfplaats verstaan.

(12) Volgens § 3, leden 1 tot en met 3, en lid 7, eerste volzin, zinsdeel vóór de puntkomma, komt de vaste verblijfplaats van een onderdaan doorgaans overeen met de plaats op het grondgebied van de Slowaakse Republiek waar hij zijn vaste woonplaats heeft. In een bepaald tijdsbestek heeft een onderdaan slechts één vaste verblijfplaats. Een onderdaan heeft **[Or. 5]** slechts vaste verblijfplaats in het pand, of het onderdeel daarvan, dat is onderscheiden met een huisnummer of met een huisnummer en een kadasternummer en is bestemd voor bewoning, voor (toeristisch) verblijf, of voor vakantie, tenzij de genoemde wet anders bepaalt. Onder onderdeel van een pand wordt ook een appartement verstaan. De verklaring van vaste verblijfplaats van de onderdaan doet geen enkel recht ten aanzien van het in lid 2 bedoelde pand of de eigenaar daarvan ontstaan en is louter een registratie. Elke onderdaan is verplicht om een vaste verblijfplaats op te geven indien hij niet permanent in het buitenland verblijft.

(13) In § 6, lid 1, van de wet inzake de verklaring van verblijfplaats is bepaald dat de onderdaan die voornemens is zich in het buitenland te vestigen, vóór zijn vertrek bij de administratieve instantie die de gegevens betreffende zijn verblijfplaats beheert dient aan te melden dat hij zijn vaste verblijfplaats opheft. In zijn verklaring vermeldt hij de staat en de verblijfplaats waarnaar hij voornemens is te verhuizen en de datum waarop zijn verblijf in het buitenland aanvangt, die

overeenkomt met de datum waarop zijn vaste verblijfplaats wordt opgeheven. Hetzelfde artikel bepaalt in lid 3 dat de onderdaan die in het buitenland verblijft en tijdens dit verblijf besluit om zijn vaste verblijfplaats op het grondgebied van de Slowaakse Republiek op te heffen, deze opheffing kan mededelen via de vertegenwoordiging van de Slowaakse Republiek, of via een gemachtigde vertegenwoordiger in de Slowaakse Republiek. De vertegenwoordiging van de Slowaakse Republiek of de gemachtigde vertegenwoordiger verstrekt de voor het beheer van gegevens over de vaste verblijfplaats van de onderdaan bevoegde autoriteit de van een gewaarmerkte handtekening voorziene verklaring van de onderdaan waarin de staat en de actuele verblijfplaats in het buitenland zijn vermeld. De vaste verblijfplaats wordt opgeheven op de datum waarop dit document aan de bevoegde autoriteit is verstrekt.

(14) § 8, lid 1, van de wet inzake de verklaring van verblijfplaats definieert als tijdelijke verblijfplaats de plaats, anders dan de vaste verblijfplaats, waar de onderdaan zich tijdelijk vestigt, indien dit verblijf langer duurt dan 90 dagen; daarnaast wordt onder tijdelijke verblijfplaats verstaan de plaats op het grondgebied van de Slowaakse Republiek waar een onderdaan die permanent in het buitenland woont verblijft, indien dit verblijf langer duurt dan 90 dagen.

(15) Overeenkomstig § 9 van de wet inzake de verklaring van verblijfplaats heeft de onderdaan die zijn vaste verblijfplaats op het grondgebied van de Slowaakse Republiek heeft en voornemens is voor een periode van meer dan 90 dagen naar het buitenland te vertrekken, het recht om deze omstandigheid mee te delen aan de bevoegde autoriteit in de plaats van zijn vaste of tijdelijke verblijfplaats. In deze mededeling vermeldt hij de staat, de verblijfplaats en de voorziene duur van het verblijf.

(16) Uit de aangehaalde bepalingen volgt dat de vaste of tijdelijke verblijfplaats van een onderdaan van de Slowaakse Republiek op het grondgebied van deze Staat die volgens wet nr. 549/2011 zijn gewone verblijfplaats is, slechts als registratie dient (zie § 2, lid 2, en § 3, lid 3, van de wet inzake de verklaring van verblijfplaats) en dat voor het bestaan van deze verblijfplaatsen niet vereist is dat de onderdaan daar daadwerkelijk verblijft en daarmee dus familiale, sociale, arbeidsgerelateerde of andere banden heeft. In het geval van de vaste verblijfplaats schrijft de wet weliswaar voor dat elke onderdaan die niet permanent **[Or. 6]** in het buitenland verblijft, dit dient aan te melden (artikel 3, lid 7, zinsdeel vóór de puntkomma, van de wet inzake de verklaring van verblijfplaats), en eveneens dat elke onderdaan moet verklaren wanneer het tijdelijk verblijf stopt indien hij naar het buitenland vertrekt om zich daar te vestigen (§ 6, lid 1, van de wet inzake de verklaring van verblijfplaats), doch deze wet voorziet niet in sancties indien deze verplichting niet wordt nagekomen.

(17) Overeenkomstig § 4, lid 1, onder a), van wet nr. 549/2011 kan een beslissing van de beslissingsstaat over de oplegging van een tot vrijheidsbeneming strekkende strafrechtelijke sanctie (indien is voldaan aan de voorwaarde van de dubbele strafbaarheid, voor zover de wet niet anders bepaalt) dus ook worden

erkend en ten uitvoer gelegd indien de gevonniste persoon die onderdaan van de Slowaakse Republiek is, feitelijk niet in deze staat woont (maar in de beslissingsstaat), maar op het grondgebied van de Slowaakse Republiek slechts een geregistreerde – vaste of tijdelijke – verblijfplaats heeft. Vreemd genoeg dus ook wanneer een onderdaan van de Slowaakse Republiek die permanent in het buitenland woont, heeft verklaard dat hij op het grondgebied van deze Staat slechts een tijdelijke verblijfplaats heeft. De voorwaarde dat de gevonniste persoon bewezen familiale, sociale of arbeidsgerelateerde banden heeft die kunnen bijdragen aan een betere reclassering is immers slechts subsidiair, en volgens de Slowaakse rechtsorde hoeft daaraan slechts te zijn voldaan indien de onderdaan van de Slowaakse Republiek zijn gewone verblijfplaats – te weten de vaste of tijdelijke verblijfplaats – niet op het grondgebied van deze staat heeft.

(18) De bezwaren van verzoeker, die in wezen betrekking hebben op de omstandigheid dat hij niet op het grondgebied van de Slowaakse Republiek woont en dat hij de familiale, sociale of arbeidsgerelateerde banden die kunnen bijdragen aan een betere reclassering eerder in de beslissingsstaat heeft, lijken op het eerste gezicht ongegrond.

(19) Anderzijds kan niet buiten beschouwing worden gelaten dat wet nr. 549/2011 het kaderbesluit in Slowaaks recht heeft omgezet. In dit verband geldt de regel dat de nationale rechter bij de uitlegging van het Unierecht rekening moet houden met het geheel van nationale rechtsregels en deze zo veel mogelijk in overeenstemming met het kaderbesluit moet uitleggen, teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en de volle werking daarvan te verzekeren (zie bijvoorbeeld de arresten van het Hof van Justitie van 5 september 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, en 8 november 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835).

(20) In overweging 9 van het kaderbesluit staat te lezen dat de tenuitvoerlegging van de sanctie in de tenuitvoerleggingsstaat de reclassering van de gevonniste persoon dient te bevorderen. Wanneer de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat zich ervan vergewist of de tenuitvoerlegging van de sanctie door de tenuitvoerleggingsstaat zal bijdragen aan de reclassering van de betrokkene, dient zij rekening te houden met factoren als zijn verbondenheid met de tenuitvoerleggingsstaat, meer bepaald met de overweging of het voor hem de plaats is waarmee hij familiale, taalkundige, culturele, sociale, economische of andere banden heeft. **[Or. 7]**

(21) Het kaderbesluit dient volgens overweging 15 daarvan te worden toegepast in overeenstemming met het recht van de burgers van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, neergelegd in artikel 18 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

(22) In het kaderbesluit wordt, volgens overweging 17 daarvan, met de staat waar de gevonniste persoon „woont”, de staat bedoeld waarmee hij verbonden is uit

hoofde van een gewone verblijfplaats en, bijvoorbeeld, familiale, sociale of professionele banden.

(23) Overeenkomstig artikel 3, lid 1, van het kaderbesluit wordt met dit besluit beoogd de regels vast te stellen volgens welke een lidstaat, ter bevordering van de reclassering van de gevonnisde persoon, een vonnis erkent en de sanctie ten uitvoer legt.

(24) In artikel 4, lid 1, onder a), van het kaderbesluit is bepaald dat het vonnis, vergezeld van het certificaat waarvan het model in bijlage I is opgenomen, kan worden toegezonden de lidstaat waarvan de gevonnisde persoon onderdaan is en waar hij zijn woonplaats heeft, mits de gevonnisde persoon zich in de beslissingsstaat of in de tenuitvoerleggingsstaat bevindt en hij zijn toestemming heeft verleend voor zover deze krachtens artikel 6 is vereist.

(25) Overeenkomstig artikel 4, lid 2, lid 3, eerste volzin, en lid 4, van het kaderbesluit kunnen het vonnis en het certificaat worden toegezonden wanneer de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat, eventueel na overleg tussen de bevoegde autoriteiten van de beslissingsstaat en van de tenuitvoerleggingsstaat, zich ervan vergewist heeft dat de tenuitvoerlegging van de sanctie door de tenuitvoerleggingsstaat de reclassering van de gevonnisde persoon ten goede zal komen. De bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat kan vóór de toezending van het vonnis en het certificaat via passende kanalen overleg plegen met de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat. De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat kan de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat tijdens dit overleg bij gemotiveerd advies meedelen dat de tenuitvoerlegging van de sanctie in de tenuitvoerleggingsstaat niet zal bijdragen tot de reclassering en tot een geslaagde maatschappelijke re-integratie van de gevonnisde persoon. Indien er geen overleg heeft plaatsgevonden, kan het advies terstond na de toezending van het vonnis en het certificaat worden megedeeld. De bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat neemt het advies in overweging en besluit het certificaat al dan niet in te trekken.

(26) Artikel 6, lid 3, van het kaderbesluit bepaalt dat de gevonnisde persoon, indien hij zich nog in de beslissingsstaat bevindt, in de gelegenheid wordt gesteld om zijn mening mondeling of schriftelijk kenbaar te maken. [OMISSIS] Wanneer over de toezending van het vonnis en het certificaat **[Or. 8]** wordt besloten, zal rekening worden gehouden met de mening van de gevonnisde persoon. Indien hij gebruikmaakt van de in dit lid geboden mogelijkheid, wordt, met name met het oog op artikel 4, lid 4, zijn mening aan de tenuitvoerleggingsstaat megedeeld.

(27) In artikel 8, lid 1, van het kaderbesluit is bepaald dat de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat een overeenkomstig artikel 4 en volgens de procedure van artikel 5 toegezonden vonnis erkent en onverwijld de maatregelen neemt voor de tenuitvoerlegging van de sanctie, tenzij zij zich beroept op een van de in artikel 9 genoemde gronden tot weigering van de erkenning en de tenuitvoerlegging.

(28) Volgens artikel 9, lid 1, onder b), van het kaderbesluit kan de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat de erkenning van het vonnis en de tenuitvoerlegging van de sanctie weigeren indien er niet is voldaan aan de in artikel 4, lid 1, vermelde criteria.

(29) Artikel 9, lid 3, van het kaderbesluit bepaalt dat de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat in de in lid 1, onder a), b), c), i), k) en l), bedoelde gevallen, voordat zij besluit het vonnis niet te erkennen en de sanctie niet ten uitvoer te leggen, langs passende weg overleg pleegt met de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat, en verzoekt haar in voorkomend geval onverwijld de noodzakelijk geachte aanvullende gegevens te verstrekken.

(30) Het standaardcertificaat in bijlage I bij het kaderbesluit vermeldt in deel d), punt 4, dat, indien beschikbaar en indien nodig, andere relevante informatie over de familie-, sociale of professionele banden van de gevonnisse persoon met de tenuitvoerleggingsstaat moet worden verstrekt.

(31) Uit de aangehaalde bepalingen van het kaderbesluit volgt dat daarmee wordt beoogd de reclassering van de gevonnisse persoon te bevorderen. Volgens de NS is daarom pas aan de in artikel 4, lid 1, onder a), van het kaderbesluit vastgestelde criteria voldaan indien de gevonnisse persoon in de lidstaat waarvan hij onderdaan is familiale, taalkundige, culturele, sociale, economische of arbeidsgerelateerde banden heeft op grond waarvan terecht kan worden verondersteld dat de tenuitvoerlegging van de sanctie in deze lidstaat zijn reclassering zal bevorderen. De nationale Slowaakse regeling – volgens welke een beslissing waarbij aan een onderdaan van deze staat een tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie is opgelegd ook kan worden erkend en ten uitvoer gelegd indien deze onderdaan op het grondgebied van deze staat slechts in formele zin zijn vaste dan wel tijdelijke verblijfplaats heeft, zonder dat hij daar werkelijk familiale, sociale, arbeidsgerelateerde of andere banden heeft die zijn reclassering kunnen bevorderen, en dit geen geval betreft waarin de gevonnisse persoon moet worden verwijderd na de tenuitvoerlegging van de strafrechtelijke sanctie op zijn grondgebied [artikel 4, lid 1, onder b), van het kaderbesluit] – verzekert **[Or. 9]** in deze optiek derhalve niet de volle werking van het kaderbesluit, in die zin dat de erkenning en tenuitvoerlegging van het besluit in deze gevallen bijdraagt (kan bijdragen) aan de reclassering van de gevonnisse persoon.

(32) Er zij evenwel op gewezen dat – ook al wordt de Slowaakse nationale regeling met ingang van 1 januari 2020 gewijzigd en zal een uitspraak waarbij een tot vrijheidsbeneming strekkende sanctie wordt opgelegd volgens de nieuwe bewoordingen van § 4, lid 1, onder a) van wet nr. 549/2011 in de Slowaakse Republiek alleen kunnen worden erkend indien de gevonnisse persoon een Slowaakse onderdaan is en in deze staat, die niet meer zal worden aangeduid als vaste of tijdelijke verblijfplaats, zijn gewone verblijfplaats heeft – in § 32 van deze wet (in de versie die van kracht wordt met ingang van 1 januari 2020) wordt bepaald dat een procedure die vóór 1 januari 2020 is ingeleid aanhangig blijft totdat zij is beëindigd in de zin van deze wet in de versie die van kracht was tot en

met 31 december 2019, dat wil zeggen overeenkomstig de bepalingen als bedoeld in de punten 8 en 10 van de motivering van het onderhavige besluit.

(33) Gelet op het bovenstaande, alsmede de omstandigheid dat de nationale rechter die in het kader van zijn bevoegdheid belast is met de toepassing van de bepalingen van het Unierecht, zorg dient te dragen voor de volle werking van deze normen, en daarbij zo nodig, op eigen gezag, elke strijdige bepaling van de nationale wetgeving buiten toepassing moet laten, zonder dat hij hoeft te verzoeken of af te wachten dat deze eerst door de wetgever of door enige andere constitutionele procedure wordt ingetrokken (zie inzonderheid arresten van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, punten 21 en 24; 19 november 2009, Filipiak, C-314/08, EU:C:2009:719, punt 81, en 22 juni 2010, Melki en Abdeli, C-188/10 en C-189/10, EU:C:2010:363, punt 43, en [26 februari 2013,] Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punt 45), is de NS tot de conclusie gekomen dat voor de beslissing in het onderhavige geding het Unierecht moet worden uitgelegd. Daarom heeft deze rechter besloten om de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

Moet artikel 4, lid 1, onder a), van het kaderbesluit aldus worden uitgelegd dat aan de daarin vastgelegde criteria slechts is voldaan indien de gevonniste persoon in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft, familiale, sociale, arbeidsgerelateerde of andere banden heeft, op grond waarvan met recht kan worden verondersteld dat de tenuitvoerlegging van de sanctie in deze staat zijn reclassering kan bevorderen, en dat deze bepaling derhalve in de weg staat aan een bepaling van nationaal recht als die van § 4, lid 1, onder a), van wet nr. 549/2011, volgens welke een vonnis in dergelijke gevallen kan worden erkend en ten uitvoer gelegd op grond van louter de gewone verblijfplaats die formeel in de tenuitvoerleggingsstaat is geregistreerd, zonder in aanmerking te nemen of de gevonniste persoon in deze staat werkelijk banden heeft die zijn reclassering kunnen bevorderen? [Or. 10]

Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord: moet artikel 4, lid 2, van het kaderbesluit aldus worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat ook in het in artikel 4, lid 1, onder a), geregelde geval nog voordat het vonnis en het certificaat worden toegezonden, dient te verifiëren of de tenuitvoerlegging van de sanctie door de tenuitvoerleggingsstaat in overeenstemming is met de doelstelling de reclassering van de gevonniste persoon te bevorderen, en in deze context tevens de in deel d), punt 4, van het certificaat verkregen gegevens dient te vermelden, met name indien de gevonniste persoon volgens de overeenkomstig artikel 6, lid 3, van het kaderbesluit kenbaar gemaakte mening verklaart dat hij concrete familiale, sociale en arbeidsgerelateerde banden in de beslissingsstaat heeft?

Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: moet artikel 9, lid 1, onder b), van het kaderbesluit aldus worden uitgelegd dat er ook een weigeringsgrond voor de erkenning en tenuitvoerlegging van een vonnis

bestaat indien in het in artikel 4, lid 1, onder a), van het kaderbesluit geregelde geval, ondanks de in lid 3 van dit artikel bedoelde raadpleging en de eventuele verstrekking van andere noodzakelijke informatie, niet is aangetoond dat er familiale, sociale, arbeidsgerelateerde of andere banden bestaan op grond waarvan met recht kan worden verondersteld dat de tenuitvoerlegging van de sanctie in de tenuitvoerleggingsstaat zijn reclassering kan bevorderen?

[OMISSIS] [informatie over de rechtsmiddelen]

Bratislava, 22 oktober 2019

[OMISSIS] **František Mozner**

President van de kamer

WERKDOCUMENT